

РЕШЕНИЕ

№ 10097

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3858** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) срещу съдебно решение № 563 от 31.01.2024 г. по н.а.х.д. № 9212/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 108 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № НП-52/16.06.2023 г. на изпълнителния директор на ИАМН, с което на СБАЛИПБ „Проф. И. К. ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 8000 лв. на основание чл. 116, ал. 2 от ЗЛЗ за извършено нарушение на чл. 2 от Наредба № 49 от 18.10.2010г за основните изисквания на които трябва да отговарят устройството, дейността и вътрешния ред на лечебните заведения за болнична помощ и домовете за медико-социални грижи, във вр с чл. 46 ал.3 от ЗЛЗ.

В касационната жалба се навеждат твърдения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди, че неправилно съдът приел, че е приложима санкционната норма на чл. 115 ал.3 вр с ал.1 от ЗЛЗ, а не чл. 116 ЗЛЗ, тъй като именно в нарушение изискванията за болнична помощ, лечебното заведение било извършило дейност, неписана в Разрешението за извършване болнична помощ, тоест оказаната извънболнична помощ

била извън обхвата на издаденото на лечебното заведение разрешение. Излага доводи също, че след като съдът е приел неправилно приложена санкционна норма е следвало да упражни правомощието си по чл. 63 ал.7 т.1 ЗАНН и да преквалифицира изпълнителното деяние подвеждайки фактите под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя процесното НП. Моли да се отмени на решението и потвърди НП, евентуално делото да се върне да друг състав на въззивния съд за произнасяне при спазване задължителни указания. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Отвeтникът по касация – СБАЛИПБ „Проф. И. К. ЕАД чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от СРС правни изводи, поради което не следва да ги повтаря.

Основният спор е очертан от разрешаването на въпроса коя е била приложимата санкционна норма тази по чл. 116 ал.2 от ЗЛЗ или по чл. 115 ал.3 вр с ал.1 от ЗЛЗ, предвид, че несъмнено в разрешението за осъществяване на лечебна дейност на СБАЛИПБ „проф И. К.“ЕАД изд от министъра на здравеопазването не са вписани дейности касаещи извършване на извънболнична медицинска помощ, а на 11.02.2023г в КДБ към СБАЛИПБ „проф И. К.“ЕАД е извършена специализирана извънболнична дейност, извън обхвата на разрешението.

Според Чл. 116 ал.1 ЗЛЗ който извършва дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по прилагането му, се наказва с глоба от 1000 до 5000 лв. А според ал.2 Когато нарушението по ал. 1 е извършено от юридическо лице, се налага имуществена санкция от 8000 до 20 000 лв.

Според Чл. 115 ал.1 ЗЛЗ който извършва дейност по извънболнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по

прилагането му, се наказва с глоба от 1000 до 3000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание А според ал.3 когато нарушението по ал. 1 е извършено от юридическо лице, се налага имуществена санкция от 2000 до 5000 лв.

В случая лечебното заведение има разрешение да осъществява само болнична помощ, а е извършило специализирана извънболнична помощ на 11.02.2023г. Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на въззивния съд за неприложимост на санкционната разпоредба на чл. 116 ал.2 вр с ал.1 ЗЛЗ тъй като определящо за преценката за прилагането ѝ е характера на извършената дейност. Дейностите по болнична помощ са всички онези дейности, отразени в разпоредбите на чл. 19 - чл. 23 от ЗЛЗ. Тоест, за да се приложи тази разпоредба следва извършеното на 11.02.2023г да е дейност по болнична помощ е именно тя /болничната помощ/ да е в нарушение на разпоредбите на ЗЛЗ или на нормативните актове по прилагането му. В случая болнична помощ на пациента не е била оказвана, а е оказана извънболнична помощ, извън обхвата на издаденото разрешение. Извършването на дейност по болнична медицинска помощ е обективен елемент от състава на чл. 116 ЗЛЗ. Релевантно за определяне приложимата санкционна норма е диференцираността на вида помощ, която лечебното заведение е оказало. Фактическият състав за прилагането на чл. 116 ЗЛЗ включва кумулативните елементи: дейността да е с характер на болнична и да е в нарушение на ЗЛЗ и нормативните актове по прилагането му. След като не е налице единия от елементите, а именно оказана болнична помощ, то е неприложим този състав на правна норма. Налице е неправилно приложена санкционна норма, което несъмнено както е посочил въззивният съд е съществено процесуално нарушение при издаване на НП. Нарушението е съществено, тъй като се засяга правото на защита на санкционирания субект.

За пълнота, налице е още едно основание на незаконосъобразност на НП, тъй като с него е наложена „глоба“ на СБАЛИПБ, тоест на ЮЛ. На ЮЛ обаче, може да се налага имуществена санкция /чл. 83 ЗАНН/, не и глоба относима към ФЛ.

Неоснователни са и доводите, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не е преквалифицирал изпълнителното деяние, след като е приел неприложимост на чл. 116 ал.2 от ЗЛЗ. Според чл. 63 ал.7 т.1 ЗАНН съдът изменя акта по чл. 58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението; Съдът следва да приложи тази разпоредба когато установи, че административнонаказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификацията на деянието. /ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 8 ОТ 16.09.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 1/2020 Г., ОСС НА ВАС I И II КОЛЕГИЯ/ При липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление, районният съд прилага закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т.е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. В случая е налице обаче, допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на НП, поради което съдът няма правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба /в случая тази по чл. 2 от

наредба № 49 от 18.10.2010г /, без да отменя наказателното постановление.

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора на касатора не се дължи юриск. възнаграждение. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 563 от 31.01.2024 г. по н.а.х.д. № 9212/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 108 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на СБАЛИПБ „Проф. И. К. ЕАД сумата от 500 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: